Het is daarom niet dat men naar den raad gezonden wordt. Wanneer uwe medeburgers genoeg betrouwen in u gesteld hebben om u de belangen der gemeente toe te vertrouwen, dan zijt gij, nieuwe raadsheer, in geweten verplicht die belangen waar te nemen zoo goed als of het uwe eigene zaken gold, en dit kunt gij niet doen indien u in bestuurlijke zaken de noodige kennissen ontbreken.

En wat moet gij doen om die kennissen te krijgen?

Gij kunt zeker geenen leergang van bestuurlijk recht gaan volgen; gij kunt ook niet voor elk geval dat zich aanbiedt, eenen advokaat of eenen deskundige gaan raadplegen; dat alles is niet doenlijk. Er bestaat een veel eenvoudiger middel om de noodige kennissen in bestuurlijke zaken te verkrijgen; dat is van zich een boek aan te schaffen waarin de gemeentewet klaar en duidelijk uitgelegd is. Dat boek heet *Uitlegging der gemeentewet van België van den 30 maart 1836, met bijvoeging van alle veranderingen welke latere wetten er aan toegebracht hebben*, door M. C. Van Tongeren.

De uitlegging der gemeentewet heeft in onze vlaamsche provinciën zooveel bijval gevonden, dat de uitgever genoodzaakt geweest is het werk tot driemaal toe te herdrukken. Bij de derde uitgaaf is ook gevoegd de wet over de bekwaamheidskiezers, zonder dat daarom de prijs verhoogd is. Het werk is te verkrijgen tegen fr. 1,50 op 't bureel van den *Postrijder* te Tongeren. Het zal franco door de post gezonden worden aan de personen die de som van 1,50 in een postmandaat of in postzegels zullen zenden aan den uitgever M. Collée, Groote-Markt 37-39 te Tongeren.

Dezen morgend om elf uren heeft in O. L. V. kerk ter stede de plechtige lijkdienst van M. Joseph Christiaens plaats gehad, wiens vroegtijdig en diep betreurd afsterven wij in ons nummer van donderdag meldden. Eene overgroote menigte volk woonde de droevige plechtigheid bij.

L'indicateur des chemins de fer pour le mois de **novembre** (service d'hiver) est en vente à Tongres chez M. COLLÉE, libraire, Grand' Place, 37 et 39. Prix 25 centimes.

Paardenmarkt te Tongeren donderdag den 17 november 1887.

Bij den *Postrijder* van heden behoort een bijvoegsel.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Brussel:

Jan Uylebroeck, de vermoedelijke dader der misdaad van de Remorqueurstraat, had zich den dag der moordpoging bij zijne minnares, wonende Vesalesstraat begeven, met een zijner vrienden en de zuster zijner minnares. Zij trokken dan naar de Van Dyckstraat, Antwerpschesteenweg, alwaar zij dansten. Op een zeker oogenblik deed zijn vriend hem opmerken, dat er bloed op zijn hemd was. 't Is niets, zegde Uylebroeck, zijnen jas toeknoopende, sla er geen acht op; ik heb daar even met eenen kerel gevochten.

— Een der laatste oud-strijders van 1830, die te Brussel verblijven, eene genaamde Vanhoeynissen, is maandag schielijk overleden. Daar de personen, waar hij inwoont, hem van heel den dag niet gezien hadden, ging men naar zijne kamer om daar de oorzaak van te kennen. De man werd dood in zijn bed aangetroffen. Hij was 75 jaar oud.

— Twee arme blinde straatmuziekanten verschenen dezer dagen voor de correctionneele rechtbank van Brussel, omdat zij met begeleiding van accordéon, fransche liedjes hadden gezongen, waarvan zij den gedrukten tekst verkochten zonder toelating van de schrijvers. De *Société des auteurs* zag daarin eene krenking van hare rechten en 't is op hare aanklacht dat de twee zangers werden verwezen elk tot 5 fr. boet. De drukker der liedjes werd veroordeeld tot twee boeten van 26 franken.

— Men denkt in goed ingelichte kringen te Brussel, dat de genade van Gustaaf Vandersmissen niet lang meer zal uitblijven. Zooals wij deden verstaan, werd de vraag aan hoogerhand niet geweigerd.

— Zondag nacht heeft tusschen eenen bediende van den Alcazar schouwburg te Brussel, en eenen schildersgast een hevig gevecht plaats gehad. De schilder heeft zijnen tegenstrever herhaalde keeren zoo geweldig met het hoofd tegen den muur gebotst dat de arme man er eenige uren later van gestorven is.

— Een persoon, die te Brussel dronken thuis kwam, heeft op zulke brutale wijze zijne vrouw en dochter mishandeld, dat de wetsdoktors verplicht zijn geweest, haar naar het gasthuis te doen overbrengen.

En zeggen dat er nog menschen zijn, die zich tegen de wet op de dronkenschap verzetten!

— De toestand van de weduwe Dethuin, het slachtoffer van den moordaanslag, is merkelijk verergerd. De schildersgast Huylebroeck, blijft ondanks de verpletterendste getuigenissen, alles loochenen.

— De echtgenooten X., te Waterloo, waren over eenigen tijd de slachtoffers van eenen diefstal van 1500 frank.

Er werd eene klacht bij de policie ingediend, maar dief noch geld werden gevonden.

De vrouw X., met eene harer vriendinnen gesproken hebbende, ging op haren raad naar eene.. kaartzienster. Deze nam aan, het gestolen geld te rechte te brengen, maar eerst moesten de bestolenen 100 frank storten om de opzoekingen te beginnen.

Die som werd gestort.

Na eenige dagen vroeg de tooverh ks (men mag ze zoo wel noemen) nog 100 fr., om eenen beêweg te doen.

Zoo gingen op den duur 400 franks in de handen der bedriegster over, behalve de geschenken, die de domme sukkel meêbracht, als de horlogie van haren man, een aantal juweelen, twee vazen, grubelen, enz.

Eindelijk, toen de vrouw dacht weldra het spek beet te hebben, was de kaartzienster op eens verdwenen.

Zij is echter in Frankryk teruggevonden en uitgeleverd, en zal binnen kort voor de rechtbank verschijnen.

— Men meldt uit Brugge:

Vrijdagavond heeft er een droevig ongeluk plaats gehad op de Ryselstraat, te Kortryk.

Const. Verhulst, dienstknecht van den heer Alb. Vandenberge, koopman in graan in die stad, kwam met zijnen wagen met 5000 kilos vracht, bespannen met 2 paarden, van Deinze gereden. Hoe het ongeluk gebeurd is, weet men niet. Verhulst is waarschijnlijk langs zijn wagen gevallen; toen men bij hem kwam lag hij ter plaats dood. Verhulst is 46 jaar oud en gehuwd.

— *In den bak!* — De wet op de dronkenschap heeft te Lippeloo dezer dagen aanleiding gegeven tot een klachtig voorval. De gemeenteschrijver ontmoette twee drinkebroers, die nog al diep in het glas gekeken hadden en die hem scheenen te vallen onder de toepassing der wet. Hij meende de twee kerels naar den bak te leiden, maar een hunner was te rap en nam de vlucht. De andere liet hem gewillig meenemen, doch aan de deur van het gemeentegevang gekomen, keerde hij hem om, greep den schrijver vast, duwde dezen zelf in den bak en schoof de grendels toe.

Drij uren lang heeft de sekretaris gevangen gezeten, vooraleer men zijne noodkreten hoorde en hem uit den bak kwam verlossen.

— *Afkomst der heerschende vorsten in Europa.* — Van al de heerschende vorsten in Europa is er geen enkele afkomstig uit het land waarover hij heerscht:

In Oostenryk, het huis Habsburg is afkomstig uit Zwitserland.

In Belgenland, de prins van Saksen-Coburg is een Duitscher.

In Spanje stamt de Koning af van het huis Anjou-Bourbon uit Frankryk.

In Engeland, de koningin Victoria van het duitsche stamhuis Brunswyck-Luneburg.

George I, van Griekenland, van het huis Sleeswyk-Holstein-Sonderburg-Glucksburg, is te Kopenhagen geboren.

In Italie, koning Humbert, is van geboorte een Savooiard.

In Holland, koning Willem III is een afstammeling van het huis Oranje-Nassau.

In Duitschland, Willem I is een Hohenzollern, welks stamhuis uit Zwaben geboortig is (Zwaben is een Beiersch en Zwitsersch land.

Karel van Rumenie is ook een Hohenzollern.

De Czaar van Rusland is van de Deensche familie Holstein-Gottorp.

Oscar II, koning van Zweden, stamt af in rechte lijn van Bernadotte in 1864 in Pau geboren.

— *Neemt u in acht! Neemt u in acht!* — Zekere onbeschaamde lieden trachten een nietswaardig namaaksel te verkoopen in de plaats der Zwitsersche Pillen, vervaardigd te Parys, en dragende op het etiket het blauwe waarborgszegel der fransche regeering. Let goed op dat gij bij het koopen niet bedrogen wordt. Depot der Zwitsersche Pillen te Brussel; apoteek Pelerin, 12, Schildknaapstraat, 1 fr. 50 de doos van 50 pillen.

— Aan de dooven. — Een persoon, door een zeer eenvoudig middel genezen van doofheid, zal kosteloos deszelfs beschrijving mededeelen aan allen die er de aanvraag van doen aan L. Simpson. 4 *rue Drouot, Parijs.*

— Lire l'annonce du COURRIER BELGE aux annonces.

— *Een gemeenteraad opgesloten.* — De burgemeester en de gemeenteraad van Herford, in Westfalen, hebben verleden week het ongeluk gehad van te worden opgesloten. Terwijl zij 's avonds in de burgemeesterskamer vergadering hielden, waren de ambtenaren, die in de andere lokalen hunne werkzaamheden verrichten, op het gewone uur naar huis gegaan, waarvan één hunner, die met de sluiting der deuren is gelast en niet wist dat de vaderen der stad nog druk bezig waren, naar gewoonte de deuren afsloot.

Men kan begrijpen hoe vreemd de burgemeester en raadsleden opkeken, toen zij bemerkten dat alle uitgangen waren gesloten. De heeren begonnen uit alle macht te kloppen, in de verwachting dat de concierge hen dan wel moest hooren. Ongelukkig echter ligt de vergaderkamer zoo hoog en de woning van den concierge in zulk een afgelegen hoek der benedenste verdieping, dat de goede man of er niets van hoorde, of wellicht meende dat er ergens in de buurt iets werd gedaan waarmede hij niets te doen had; althans bij hem kregen de heeren geen gehoor. Uit de ramen te springen, daaraan viel natuurlijk niet te denken, iemand op straat aan te roepen, ja dat was wel het eenige middel tot uitkomst, maar ongelukkig komen de ramen uit aan eene straat, waar men 's avonds en vooral in den laten avond nooit iemand ziet.

Hadden zij nu maar gezamelijk eenige keeren een luiden kreet aangeheven, dan zou er zeker wel hulp zijn gekomen. Maar dit deden de heeren niet, vermoedelijk omdat er na zulk een nachtelijk rumoer zooveel te meer om het vreemde geval zou worden gelachen. Althans zij bleven uren lang maar trouw uitkijken of er wellicht nog iemand zou komen opdagen. En eindelijk, zeer laat in de nacht, verscheen er een reddende engel in de gedaante van een meisje, dat aldaar zeker heel toevallig op dat uur voorbijkwam en door den burgemeester werd aangeroepen op wiens vriendelijk verzoek zij terstond zorgde, dat de edelachtbaren in vrijheid werden gesteld.

— Ter gelegenheid van Allerheiligen en Allerzielendag worden hier de kerkhoven druk bezocht. Elkeen houdt eraan de graven te bezoeken der geliefde wezens welke daar rusten.

In zekere streken van Rusland is het echter zoo niet, b. v. bij de slaven en slavakken waar men nog aan de bloedzuigers gelooft. In deze streken leenen de priesters (schismatieke) de hand tot ongelooflijke ceremoniën.

Volgens de Legenden, daar in omloop, zijn de bloedzuigers niets anders dan dooden die uit hun graf komen om het bloed der levenden uit te zuigen binnen den nacht. Als iemand het kwijnen van een kind toeschrijft aan eenen bloedzuiger, gaat hij bij den schismatieken priester en komt met hem overeen van des nachts naar het graf te gaan van degene welke men van bloedzuigerij verdenkt. Men opent de kist en doorstekt het hart van het lijk met spelden, doornen of eenen spijker en men beeldt zich in dat de bloedzuiger alsdan niets meer kan verrichten.

De kerkhofbewakers hebben bijzondere onderrichtingen tegen deze grafschenderijen; ook tracht men ze dronken te maken ten einde zonder stoornis deze vreemdsoortige doenwijze te kunnen uitvoeren.

Niettegenstaande alle waakzaamheid doen zich die ontheiligingen nog al dikwijls voor.

Over eenige jaren was de superstitie der bloedzuigerij zoodanig toegenomen te Viroslot in Rusland dat het een ware geesel geworden was. Men vond zich gedwongen een bataljon soldaten te zenden om het kerkhof te beschermen.

— Te Florence (Italie) is dezer dagen een oud zonderling man gestorven. Sedert jaren was hij poortier van het Hotel Milaan aldaar, en men zag hem altijd in denzelfden oude jas, waarvan hij onafscheidelijk was. Bij zijn dood vermaakte hij dit dierbaar kleinood aan zijn neef, zijn eenige erfgenaam. Men verbeelde zich echter diens verbazing, toen hij het kleedingstuk aanvattend om het wegtewerpen, tusschen de voering een klein pakje ontdekte, dat bij nader onderzoek 75 bankbiljetten elk van 1000 lires bleek te bevatten.

— *Amerikaansche reporters.* — Men heeft wel eens gehoord dat de reporters van het stadsnieuws indien er geene ongelukken, diefstallen of brandrampen te vermelden waren, eene onschuldige leugen verzonnen om toch iets te kunnen meedeelen.

Doch dat kan maar eens gebeuren, en daarbij, men mag niet liegen.

De amerikaansche reporters, die allen als *ferme* jongens te boek staan, doen het beter. Die zorgen dat er stadsnieuws te melden is. Zij maken het maar verzinnen het niet:

Het verbrekingshof had de voorziening der ter dood veroordeelden van Chicago verworpen. Dit was al het nieuws wat de reporters dien dag konden aanbrengen, dus, niet de moeite weerd.

Wat deden zij?

Zij namen eene kist met zemelen, staken er een paar losse kardoezen in, derwijze dat zij moesten ontploffen, wanneer de kist geopend werd, plakten er eene kaart op met het adres van een der rechters, die de voorziening in kassatie verworpen had.

En eer de kist op hare bestemming was aangekomen, meldden de dagbladen reeds dat de *rechter eene kist had ontvangen die bij de opening bleek met een helsch machien gevuld te zijn.*

's Anderendaags konden zij natuurlijk melden dat de aanslag gelukkig geene erge gevolgen had gehad.

BUITENLAND.

Holland.

Een zeldzaam voorkomend aanstaande huwelijk staat aan het hoofd van den burgerstand te Rotterdam in het nummer van maandag, namelijk een bruidegom van 15 met eene bruid van 16 jaar.

—

Vrijdag nacht hebben de belgische rijksambtenaren, nabij de grenzen te Vaals, eene belangrijke beslagneming gedaan van 223 schapen, welke limburgsche kooplieden bedriegelijk België trachten binnen te voeren. De geleiders van de schapen hebben de vlucht genomen. Naar men nader vernemt, behooren de schapen aan eenige kooplieden uit de omstreken van Sittard.

Frankryk.

Op eene meeting van revolutionairen te Parys in de salle Favié werden alle werklieden van Parys aangespoord in werkstaking te gaan, om te protesteren tegen de lage werkloonen. Een voorstel in dien zin werd met algemeene stemmen aangenomen.

—

Uit eene statistiek van Camille Flammarion, omtrent personen in Frankryk, die door den bliksem werden getroffen, blijkt dat van 1854 tot 1883 tegen 2322 mannen slechts 951 vrouwen werden gedood. Sedert 1864 werd te Parys niemand getroffen.

—

De heer Gombert, koffi-huishouder te Roubaix, had een veertienjarigen jongen, geboortig van Brussel, in zijnen dienst. Deze kleine jongen moest zaterdag in den kelder zijns meesters het een of ander werk verrichten, doch hij schoof op den steenen trap uit en viel tot beneden toe. Ongelukkiglijk lag onder aan den trap eene zeis met den punt omhoog. Daar viel het kind op, zoo jammerlijk dat de punt van het werktuig dwars door zijn lichaam drong. Het kind had nog den moed om op te staan, maar zooals men wel kan denken, stierf het na een half uur schrikkelijk lijden.

—

De fransche regeering is van plan de bronzen munten van 10 en 5 centiemen te vervangen door munten van nikkel.

—

Sedert de aanhouding van generaal Caffarel ontving de kanselarij van het Legioen van Eer een aantal brieven: meer dan honderd ridders der orde werden beschuldigd daarvoor te hebben betaald en in sommige gevallen werd ook opgegeven hoeveel. De raad der orde heeft besloten, dat, tenzij bewijzen worden geleverd, geen onderzoek zal worden ingesteld.

Duitschland.

Te Tubingen te Wurtenberg, heeft den 4 dezer de halsrechting plaats gehad van de vrouw Francisca Langheinz, die voor eene gruwelijke misdaad ter dood veroordeeld was.

Dit monster had namelijk een achtjarig meisje, een kind uit het eerste huwelijk van haren man, met petrool bestreken en in brand gestoken.

En tot aan hare dood toe heeft die hartelooze geen het minste berouw laten blijken!

—

Er is besloten dat de samenkomst van den czar en den keizer zeer kort zal zijn.

De czar zal in het russisch gezantschap afstappen; als zijne gezondheid het toelaat zal de keizer hem een galadiner aanbieden. De czar zal in den avond vertrekken.

—

Te Wildemann, in den Hartz, waar 106 menschen aan de trichinenziekte lijden en een daarvan overleed, is een bevel tot inbechtenisneming uitgevaardigd tegen den keurmeester van het vleesch, een 75-jarig geneesheer. Het is echter wegens ziekte van den ouden man, nog niet ten uitvoer gelegd.

Spanje.

Louis Hillairaud, die poogde maarschalk Bazaine te vermorden, is door het gerechtshof van Madrid veroordeeld tot 8 jaren presidio, dat is gevangenisstraf met dwangarbeid. Zijn advokaat heeft beroep aangeteekend tegen dit vonnis.

Amerika.

SLANGEN.

Bij Galton, in den Staat Illinois, ligt eene boerderij, die geheel en al gebruikt wordt voor de teelt van slangen. De boerderij is veertig acres groot en het eigendom van M. Den Stover. 't Is eene zonderlinge teelt, die van venijnige serpenten, maar zij breugt den eigenaar beter rente op, dan van eene gelijke oppervlakte tarwe, koorn of aardappelen of van vee verwacht kan worden.

Op verschillende punten, op gelijken afstand, over de plaats verspreid, zijn 37 heuveltjes aangebracht, en in elke hoogte bevinden zich tien of twaalf slangennesten. Elk nest levert ongeveer een dozijn jonge ratelslangen per jaar, zoodat de stapel van den eigenaar gauw vermenigvuldigt. Hij heeft een kontrakt met een patent-medecijnenfirma in Pensylvanië voor de levering van 250 slangen per jaar, voor 2,25 dollar (11 fr. 25) per stuk. De slangen worden geheel of gedeeltelijk gebruikt en voorgeschreven als een geneesmiddel tegen rheumatiek. Geen slang korter dan vier voet wordt door dit huis aangenomen. Verleden jaar werden door M. Stover 768 ratelslangen naar de verschillende Staten verzonden.

Dat hij zijne afzichtelijke kudde met evenveel zorg beheert als een schaapsboer zijn lammeren, is dus begrijpelijk. Indien de jong uitgekomen slangen somtijds niet behoorlijk door hunne moeder verzorgd worden, neemt de eigenaar ze zorgvuldig meê naar huis, waar ze opgevoed worden door zijne kinderen, die daartoe vliegen en andere insekten vangen. Ook worden de eieren dikwijls onder de stoof in de huiskamer uitgebroeid.

Een half dozijn groote ratelslagen, welke de vergiftige tanden uitgetrokken zijn, kruipen in en om het huis en worden door mr Stover gehouden als katten. Hij beweert dat ze als muizenvangers onovertreffelijk zijn. De slangenboer doet dagelijks de ronde op zijne hoeve en loopt heel kalm tusschen de ratelende en sissende serpenten door, alleen met een paar hooge, dikke kapleerzen aan.

Van zijne buren heeft hij weinig last, en ook zijne vrouw ontvangt van de dames weinig bezoek. Een reporter, die bij M. Stover een bezoek bracht rezen de haren te berge, toen hij in de huiskamer zijnde, eene dikke ratelslang op hem zag afkomen. De huisheer stelde hem echter gerust met de verzekering dat het monster onschadelijk was, *doordat de slagtanden uitgetrokken waren.* Dat het bezoek echter niet lang duurde, zal men wel zonder tegenspraak willen aannemen.

Varia.

KRIJGSHONDEN.

Men heeft in de laatste jaren een aantal zaken in het leger ingevoerd, die voorheen, hetzij geheel onbekend, hetzij in onbruik geraakt waren in de toepassing der krijgskunde. Daartoe behooren de luchtballons, de postduiven, de velocipèdes en laatstelijk ook de honden.

Al die nieuwigheden zijn in den regel begroet met een meewaardig schouderophalen, of zelfs met eene bepaalde tegenwerking, tot dat de ervaring ten slotte bewees dat er van die nieuwigheden toch degelijke diensten te verwachten zijn. Wat in het bijzonder de honden betreft, deze zijn in het fransche leger nog niet ingevoerd, maar het is zeer waarschijnlijk dat dit eerstdaags het geval zal zijn, nu zij in de legers van Duitschland, Rusland en Turkye proefhoudend gebleken zijn.

Aangezien de honden eene strijdkracht zijn, die niet veel geld kost, dus binnen ieders bereik ligt, en die waarschijnlijk bestemd zijn eene tamelijke groote rol te spelen in de veldtochten der toekomst, is het der moeite waard, eenigzins nader stil te staan bij de diensten, die van deze viervoeters te verwachten zijn.

In de legers der oudheid en der middeleeuwen hebben de honden hun deel gehad in den strijd. In het leger van Napoleon I had de maarschalk Lannes eens eenen hond, « Moustache » geheeten die gedecoreerd werd voor het front van den troep, omdat hij een vaandel had gered uit de hand van den vijand.

Wat in de laatste jaren vooral de aandacht heeft doen vestigen op de honden ten behoeve van het leger, is het reusachtig gebruik en misbruik dat daarvan wordt gemaakt aan de grenzen, door de tolbeambten en de smokkelaars, vooral aan de zijde van België waar meer dan duizend honden dagelijks gebruikt worden, om tabak, kant, suiker en andere artikelen over de fransche grenzen te brengen, en dat er nauwelijks een op de honderd honden door de tolbeambten wordt gevangen of gedood. Deze hebben dus hun eigen honden gedresseerd, om de belgische honden te lijf te gaan en de smokelaars op te speuren.

In oorlogstijd doen zich overeenkomstige toestanden voor, nabij de voorposten. De rol die de hond in het leger speelt, is vierledig, en men zal uit de korte beschrijving daarvan dadelijk inzien dat hierbij zeer groote belangen in het spel zijn. In de eerste plaats moet de hond bij opmarsch, bij patrouilles en bij verkenningen de rol spelen van « éclaireur. » Die dienst is voor de manschappen zeer vermoeiend en tijdroovend. Zij moeten iederen plooi van het terrein, ieder boschje, iedere struik nazien, om de hinderlagen te ontdekken. Een hond die op twee honderd meters afstand gemakkelijk opsnuift of er een levend wezen nadert, kan dien verkenningsdienst doen in het tiende deel van den tijd, waarin de soldaat dien doet. Hij mag daarbij niet blaffen, maar hij moet, evenals op de jacht, zijnen meester aanwijzen, waar het wild, dat is de vijand, zich bevindt.

In de tweede plaats, moet hij de schildwachten die de voorposten omringen, gezelschap houden. Dikwijls is de schildwacht 's nachts het slachtoffer van zijne eigen verbeelding, en maakt alarm als er geen alarm bestaat; ofwel hij is het slachtoffer van een nader sluipenden vijand, dien hij niet gehoord heeft. In die beide gevallen zou men gevrijwaard zijn door de aanwezigheid van eenen hond, die met zijne organen, veel fijner dan die van den mensch, de waarheid tijdig ontdekken zou.

Wanneer eene legerafdeeling op marsch is, wordt zij voorafgegaan door twee kompagniën, die over eene breedte van drieduizend meters het terrein verkennen moeten. Ieder van die beide compagniën beslaat dus eene breedte van twaalf tot vijftien honderd meters, en aangezien de eerste schildwachten twee of drie honderd meters van elkaar staan, zoo zullen er, om ieder van dezen te voorzien van eenen waakhond, twaalf honden in het geheel bij de twee compagniën noodig zijn, om drie duizend meters terrein te verkennen.

Ieder regiment heeft tegenwoordig twaalf compagniën, zoodat wanneer men bij iedere compagnie twee honden plaatst, het regiment steeds vier-en-twintig honden ter beschikking hebben zal. Daarvan zijn er, zooals hierboven gezegd, twaalf noodig op marsch. Maar er zijn voor hen nog andere werkzaamheden te verrichten, die het aantal van vier-en-twintig niet overtollig doen zijn.

Wanneer de soldaten namelijk in het vuur komen, verspreiden zij zich over eene lange lijn, om, gedekt door de natuurlijke bescherming van het terrein den vijand te bestoken. Nu is het waarschijnlijk, dat na de invoering van het nieuw repeteergeweer, met negen schoten geladen, het gebruik van kardoezen aanzienlijk zal toenemen. Vooral de jonge soldaten beginnen reeds te schieten, voor dat er nog een vijand in het gezicht is. Is hun aantal kardoezen verschoten, dan moeten zij andere krijgen uit den voorraadwagen, die vijfhonderd of duizend meters achter hen staat. Die nieuwe voorraad moet hun gebracht worden door mannen, die groot gevaar loopen op dien tocht te worden doodgeschoten, daar natuurlijk de vijand bij voorkeur op dezen mikken zal. Voor dezen dienst nu zouden honden voortreffelijk geschikt zijn. Ze zijn klein van gestalte, zij loopen hard, en men zal ze bij voorkeur nemen van donkere kleur, zoodat zij niet in het oog vallen.

De honden der smokkelaars dragen met gemak eenen last van vijftien kilos over de grenzen, welk gewicht gelijk staat met dat van een aanzienlijk aantal kardoezen, vooral van het nieuwe geweer welks loop slechts een kaliber van acht millimeters heeft.

Is het gevecht gedaan, dan zal de hond dienst doen, om de gewonden op te speuren, waarvan er steeds een aantal op het slagveld sterven omdat men ze niet tijdig genoeg gevonden heeft.

De belangrijkste en tevens de moeilijkste dienst die de hond in het leger kan verrichten, is echter nog van anderen aard, namelijk dien van boodschapper tusschen de voorposten en de hoofdwacht. Thans wordt de dienst verricht hetzij door een ruiter — maar die is niet altijd beschikbaar — hetzij door posten die elkander de tijding overbrengen, waardoor zij groot gevaar loopt van verloren te gaan of te worden verminkt. Met een goed gedresseerden hond bestaat dat gevaar niet. Hij verdwaalt nooit, hij neemt nooit den verkeerden weg, hij zwemt het breedste water over en loopt harder dan een paard. Dit overbrengen van boodschappen te leeren aan de honden, is betrekkelijk eenvoudig. Degeen die belast is met hem te dresseeren, en aan wien hij zich bijzonder hecht, blijft aan het hoofdkwartier van het regiment. Neemt de compagnie, die den voorpost betrekt, den hond aan eene ketting mede, en laat men hem daar los, dan zal hij dadelijk terugloopen naar zijn meester.

Over het algemeen heeft het dresseeren dezer militaire honden geen bezwaar. Zij hechten zich aan de kleur van de uniform, en wanneer zij afgericht worden tegen andere uniformen, dan zullen zij dezen hun leven lang beschouwen als hunne doodvijanden.

De vraag is: welke soort van honden zal men kiezen?

Herdershonden zijn waarschijnlijk het aangewezen ras. Deze verrichten hun geheel leven tegenover de wolven den dienst, dien men voor het leger van hun verlangen zou. De honden der smokkelaars zijn wellicht ook het ras, dat men noodig heeft. Eene andere vraag is deze: moet men ze opvoeden in de kazerne, of moeten de luitenants, die toch steeds honden hebben voor hun genoegen, daarmede worden belast?

Eene derde vraag is het, of het geen goed zou zijn, ook de bijzondere werkkrachten hierbij in te roepen, even als men gedaan heeft voor het aankweeken van postduiven? Bij ieder regiment kan een zeker aantal honden worden opgevoed; maar de regimenten van het territoriale leger dat eerst onder de wapens komt in oorlogstijd, zouden ze ook noodig hebben, en daarvoor zouden de bijzonderen moeten zorgen.

Dit een en ander zal door proeven moeten worden uitgemaakt. In het fransche leger is men bezig die te nemen, en men zal in andere landen desgelijks moeten doen, als men zich de groote strijdkracht van het instinct van den hond zal willen ten nutte maken. Hij is een kostbare medehelper bij verkenningen, hij is een trouw metgezel voor de schildwachten op de voorposten, hij is een aanbrenger van voorraad in den strijd, en hij is een bode die nooit het spoor bijster wordt.

Wanneer het fransche leger in 1870 deze helpers had gehad, men zou zich een aantal verrassingen hebben bespaard, die door meerdere waakzaamheid gemakkelijk te voorkomen geweest waren.

Ditjes en Datjes.

Advokaat. — Het is dus zeker dat gij in persoon uwe rekening aangeboden hebt?

Kliënt. — Dat is zeker en vast.

Advokaat. — En wat zei hij tegen u?

Kliënt. — Hij zei dat ik er mee naar den duivel kon loopen.

Advokaat. — En wat hebt gij toen gedaan?

Kliënt. — Toen ben ik naar u geloopen.

—

De engelschmannen spreken langzaam en denken lang eer zij iets zeggen. Als voorbeeld kan het volgende dienen.

Een engelschman rijdt over eene brug te Londen, hij draait zich om naar zijnen rijknecht en vraagt: « John, houdt gij veel van eieren?

— Ja, milord.

Hier nam het gesprek een einde.

Een jaar later reed dezelfde heer weder over de brug, draaide zich op nieuw naar John en vroeg.

— Hoe eet gij ze het liefst?

— In boter gebakken, antwoordt John.

—

Rechter. — Wat zijn uwe middelen van bestaan.

Beliehte. — De arbeid.

Rechter. — Welke arbeid.

Beliehte. — Dat is mij onverschillig, ik ben geschikt voor allen arbeid.

Rechter. — Welnu dan veroordeel ik u tot twee jaren dwangarbeid.

—

Koning Frederik II maakte op zekeren dag in gezelschap van eenige generaals en van den bekenden Quintus Grilins, die toen den titel van hofraadsheer droeg een rijtoer in de omstreken van Berlyn. Onderwege ontmoetten zij eenen oude pastoor die op eenen fraaien schimmel reed.

Zie eens Quintus sprak de Koning spottend, hoe deftig die pastoor te paard zit, ga hem eens mijn compliment maken.

Quintus reed naar den geestelijke en zeide:

— Hoe is het mogelijk, heer pastoor dat gij op zulk prachtig paard durft rijden, terwijl u heer en meester zich met eenen ezel tevreden stelde?

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde de pastoor, ik zou ook willen op eenen ezel rijden, maar sedert dat Zijne Majesteit alle ezels tot hofraadsheeren benoemd heeft, kan een arme pastoor er geen meer krijgen.

Politiek overzicht.

De fransche Kamer heeft gisteren in de afdeelingen de kommissie van onderzoek in de zaak Wilson bestaande uit 22 leden, benoemd. Gekozen zijn 10 leden van de uiterste linkerzijde, 6 van de *Gauche radicale*, 3 van de *Union des gauches*, of opportunistische partij, en 3 van de rechterzijde.

De rechterzij had in geen der afdeelingen de meerderheid, zoodat de drie leden gekozen zijn met meewerking der linkerzij. Er was spoedig zoo goed als overeengekomen, dat de rechterzij vertegenwoordigd zou worden in de kommissie.

De ministers die lid van de Kamer zijn, waren bij de samenstelling der kommissie in de afdeelingen tegenwoordig. Zij hebben echter geen deel genomen aan de voorafgaande beraadslaging, die voor het overige kort was.

—

DE KROONPRINS.

Gisteren heeft men uit San Remo het bericht ontvangen, dat dokter Morell Mackenzie en de specialisten, die hij ter hulp heeft geroepen uit Berlyn en Weenen, gisteren den toestand der keel van den prins onderzocht hebben.

Uit dit onderzoek blijkt dat de toestand des prinsen niet onrustwekkend is, en dat de door